

Машиніст Микола ПАРОНЯК: досвід років і далеких доріг

мати відійшла в небуття. Клопоти з виховання сиріт узяла на себе тітка Ярослава Степанівна, про яку Микола досі згадує зі щирою вдячністю і душевним теплом. Усі прожиті роки він шанує й поважає тітку за те, що вона своїм серцем зігрівала дітей, виховувала у них любов до праці, повагу до людей і до рідної землі. Дванадцятирічним хлопчиком під час шкільних канікул Микола вже працював на колгоспному полі, щоб заробити собі якусь копійчину.

– Про залізницю тоді не мав жодного уявлення, – згадує Микола Пароняк, – та після закінчення сільської восьмирічки у 1983 році вступив на навчання саме в Здолбунівське залізничне училище, бо мав перевагу, як сирота, обирати професійний фах.

Зарахували його в групу помічників машиніста тепловоза. Три роки навчання в училищі залишилися найбільш пам'ятними в його юності. Тут годували, платили стипендію, навчали професії.

Майстер виробничого навчання Петро Кіндратович Гуменюк побатьківськи опікувався своїми вихованцями, прищеплюючи їм любов до робітничої професії. Микола Пароняк був одним із кращих у групі. А вже влітку 1986 року його скерували на постійне місце роботи в Чернівці.

У депо він легко влився в колектив локомотивних бригад, був добрим помічником машиніста. Усіх молодих хлопців, котрі тіль-

ки-но освоїлись на роботі, чекала армійська служба. Можна сказати, що Миколі пощастило: одягнувши солдатську форму, він служив як спеціаліст-тепловозник у залізничному взводі військ протиповітряної оборони – транспортував тепловозом вантажі до стартових майданчиків ракетних установок. Два роки армійської служби збігли швидко, і знову рідне депо прийняло його у свій колектив, а деповські будні цілковито захопили Миколу. Працював у бригаді машиніста Степана Круликовського – разом засвоювали нові прогресивні на той час тепловози 2М62У. Понад десяток років минуло в поїздах помічником машиніста, за цей час встиг отримати права управління тепловозом, володів достатніми технічними знаннями та досвідом технічного обслуговування локомотивів усіх серій, які експлуатувалися в депо.

Його омріяна мета – стати за пульт управління тепловозом – здійснилась у квітні 2000 року, коли в супроводі машиніста-інструктора Віктора Скачкова повів свій перший вантажний поїзд.

Відтоді світлофори, стрілочні переводи, переїзди на станціях і перегонах – усе в полі зору машиніста. А ще – сумлінне виконання вимог посадових інструкцій та дбайливе ставлення до технічного стану локомотива дає змогу машиністу Пароняку заощаджувати дизпаливо. За 2011 рік він зекономив 987 кг пального, що в сьо-

годнішніх умовах роботи – досить високий показник.

У Миколи Степановича – залізнична сім'я. Дружина Валентина Степанівна понад 25 років працює оператором при черговому по станції Чернівці, син Олександр закінчив Чернівецький залізничний коледж за фахом "технік-механік" і працює в Чернівецькій дистанції колії.

Глава сім'ї, люблячий чоловік і батько, у свої зрілі сорок п'ять років знає ціну сімейному теплу, радощам і клопотам у побуті, бо добре пам'ятає гіркоту свого дитячого сирітства.

Зрілість років – це та щедра пора, коли за плечима вже є життя мудрість і досвід, а попереду ще багато роботи, щоб не змарнувати досягнутого.

Микола Степанович несе у своєму серці любов до рідного краю, до рідного села, де у свої дитячі роки в осінню пору під шелест опалого листя вслухався в сумний клекіт журавлиного ключа, що відлітав у чужі краї, щоб навесні повернутись до рідних місць.

Мені віриться, що Микола Пароняк зі своєю молодечою відвертістю, принциповістю та порядністю залишить у спадок ці чесноти не тільки своєму сину, а й усім молодим помічникам, що трудяться нині поряд із ним у кабіні локомотива.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст тепловоза,
м. Чернівці

Багато представників різних залізничних професій задіяні в цілодобовому ритмі перевізного процесу. Одна з найважливіших ролей у цьому процесі відводиться машиністам. Теперішні досвідчені машиністи – це люди, які прийшли на залізницю на початку 80-х років, перейнявши трудову естафету у своїх наставників-ветеранів, і продовжують "вахту" в нелегких умовах сьогодення. До цієї когорти механіків належить і машиніст локомотивного депо Чернівці Микола Пароняк (на фото). В усі часи стежина до реверса паровоза, а по-сучасному – до пульта управління локомотивом, була нелегкою. Цією стежиною Микола йшов довгих десять років.

Дитинство Миколи Пароняка було нелегким і безраднішим. У чотири роки він залишився без батька разом із трирічним братиком Васильком. Тож рідне село Шиболін, що на Тернопіллі, за-

лишилось у дитячій пам'яті, як згадка про материнське тепло та батьківську опіку. Дуже непросто було матері Марії Василівні виховати двох синів на мізерну колгоспну платню. Та незабаром і

РЕДАКЦІЙНА ПОШТА

Дякуємо колегам за підтримку і допомогу

У суворі лютневі морози ми приїхали у відрядження із далекого Кривого Рогу на станцію Ізов. Тут зіткнулися із багатьма проблемами, які без допомоги колег нам важко було подолати. Коли звернулися з проханням про допомогу до начальника ПТО ст. Ізов Михайла Івановича Киричука, були щиро вражені, з якою увагою і турботою він до нас поставився. Потім ми ще неодноразово зверталися до працівників ПТО, операторів, керівника і завжди нам радо йшли назустріч.

Ми щиро дякуємо Михайлу Івановичу Киричуку і всьому колективу ПТО ст. Ізов за чуйне і тепле ставлення до нас. Велика подяка вам, шановні колеги, за теплоту, людяність і турботу.

Бажаємо вам великої наснаги та успіхів у роботі!

**З повагою, оглядачі вагонів супроводження дослідних маршрутів
ст. Роковата Придніпровської залізниці
АНТРОПІК Олена Іванівна, СТРЕБКОВ Роман Іванович**

Не тільки фахівці своєї справи

Нещодавно я лікувалась в ортопедо-травматологічному відділенні Клінічної лікарні Львівської залізниці. Хочу сказати добрі слова на адресу завідувача відділення В'ячеслава Євфимішина, ортопеда-травматолога Олега Комарницького, які є не тільки справжніми фахівцями своєї справи, але й уважними, турботливими та чуйними людьми. Я переконана, що саме таке поєднання суто людських та професійних рис прискорює одужання пацієнтів, дарує позитивний настрій. Хочу згадати медичних сестер відділення, які є першими помічниками лікарів і також опікуються пацієнтами. Усім їм через газету висловлюю щиро вдячність. Крім прийому ліків, фізіопроцедур, дуже помічним для мене був масаж, який майстерно виконував інструктор з лікувальної фізкультури фізіотерапевтичного відділення Клінічної лікарні Львівської залізниці Роман Кузьма.

Нині я вже вдома, але нерідко згадую людей у білих халатах, які долучилися до того, щоб я почувалася краще, бо роки, на жаль, уже беруть своє.

Тетяна ДОЛГОВА,
колишня телефоністка ВП "Львівська дистанція зв'язку"

Вшанували ім'я Кобзаря

Щороку у березні традиційно проводяться літературно-мистецькі заходи, присвячені Великому Сину України – Тарасові Шевченку. З цієї нагоди в актовому залі Центру професійного розвитку персоналу Львівської залізниці відбувся концерт, присвячений 198-й річниці від дня народження Кобзаря, у якому взяли участь самодіяльний народний хор "Левада" Народного дому Левандівського мікрорайону під керівництвом Надії Балуцької та діти Львівського обласного притулку.

Перед початком концертної програми всі бажаючі могли ознайомитися з виставкою творів і картин Тараса Григоровича, яку оформила завідувач бібліотеки

центру Любов Федорович. Про цікаві моменти із життя Кобзаря розповіла викладач Галина Кобилецька.

Хор "Левада", який неодноразово виступав перед слухачами та працівниками центру, цього разу запропонував присутнім у залі безсмертні твори на слова Тараса Шевченка: "Реве та стогне Дніпр широкий", "Думи мої, думи мої...", "Заповіт" та інші. Учасники дитячого ансамблю притулку зворушливо виконали пісні на слова Тараса Шевченка, читали його поезію.

Слухачам і працівникам Центру професійного розвитку персоналу Львівської залізниці сподобався концерт за участю дорослих і дітей, які у свої виступи вклали всю теплоту своїх сердець.

Адміністрація центру подякувала всім учасникам концертної програми.

